

Йовка. — Друго!

Жельо. — Сбогомъ! До виждане!

Йовка. — Скача и му запушва пжтя. Е, защо това? —

Жельо — Огивамъ да залѣя ранитѣ, що мжчатъ!

Йовка. — Но азъ искамъ да говоря съ тебе. Искамъ да бждешъ тѣй както си сега!

Жельо — Йовке. ти си умна жена! Нима не познавашъ, че и сега не съмъ трезвень!

Йовка. — Се отегля отъ вратата.

Жельо. — Отваря вратата и запѣва. А въ душе моеи темно!

Излиза, а гласътъ му се чува отъ вѣнь.

Дълго мълчание.

VI

Йовка — Непонятенъ човѣкъ!

Мара — И тѣй ще си отиде, ако — — За съжаление човѣкъ! Ей какво е да останешъ сираче отъ пелени: да те блѣска живота не миль не драгъ. Орисницата да ти хвърли въ душата неспокойна искра, а да те тласне въ вѣчната тъма на лишенията и несрѣтитѣ! — Съ болка. Ехъ, Йовке, колкото повече познавамъ тая загадъчна натура на Желя — толкова по мило ми става за него, защото той е безцѣнна рудница, която чака вѣща ржка! — Тѣй симпатиченъ и миль човѣкъ е той!

Йовка. — Да!

Мара — А тебе?

Йовка. — Приятенъ и остроуменъ събесѣдникъ.

Мара. — Само толкова!

Йовка. — Че какво повече?

Мара. — Ако той поиска да сподѣлишъ самотата му.

Йовка. — Укорно. Мара!

Мара. — А защо пѣкъ не!?

Йовка. — Азъ ти говорихъ веднажъ. Ти знаешъ че, —